

## 1:a sönd. i advent.

Predikan i Visseltofta kyrka, 2 dec 2007

3:a årg. evangelium, Matt 21:1-9

**När de närmade sig Jerusalem och kom till Betfage vid Olivberget skickade Jesus i väg två lärjungar <sup>2</sup>och sade till dem: "Gå bort till byn där framme, så hittar ni genast ett åsnesto som står bundet med ett föl bredvid sig. Ta dem och led hit dem. <sup>3</sup>Om någon säger något skall ni svara: Herren behöver dem, men han skall strax skicka tillbaka dem." <sup>4</sup>Detta hände för att det som sagts genom profeten skulle uppfyllas: <sup>5</sup>Säg till dotter Sion: Se, din konung kommer till dig, ödmjuk och ridande på en åsna och på ett föl, ett lastdjurs föl. <sup>6</sup>Lärjungarna gick bort och gjorde så som Jesus hade sagt åt dem. <sup>7</sup>De hämtade åsnan och fölet och lade sina mantlar på dem, och han satt upp. <sup>8</sup>Många i folkmassan bredde ut sina mantlar på vägen, andra skar kvistar från träden och strödde dem på vägen. <sup>9</sup>Och folket, både de som gick före och de som följde efter, ropade: "Hosianna Davids son! Välsignad är han som kommer i Herrens namn. Hosianna i höjden!"**

Idag är det Kyrkans nyårsdag. Kyrkans år börjar med ett glädjehrop. Ett rop om att Någon kommer, Någon är på väg. Någon som kommer med fred och frihet för alla fångna och förtryckta. Vi har precis sjungit "Hosianna, Välsignad är han som kommer i Herrens namn".

Hur kommer han? Jo, han kommer ridande på en åsna. Det är tydligt att det är viktigt att det är just en åsna, Jesus är noga med den detaljen. Och förklaringen får vi, för att det som var sagt genom profeten Sakarja skulle uppfyllas: "Säg till dotter Sion: Se, din konung kommer till dig, ödmjuk och ridande på en åsna och på ett föl, ett lastdjurs föl."

Åsnan var framförallt fredens symbol. I krig använde man häst, det talas mycket om stridshästar i bibeln men aldrig om stridsåsnor. I den första läsningen från Sakarja så berättar profeten om hur stridsvagnar, vapen och hästar ska förintas. Men åsnan blir kvar, han som får bära rättfärdighetens konung. I triumf rider han in, han som skall förkunna fred för folken.

Uppenbarligen så var folk pålästa på den tiden. Det här symboliska sättet att rida in i Jerusalem på en åsna, det fungerade. Folk fattade galoppen, om uttrycket tillåts. När de såg Jesus komma över kullarna så begrep de vad han var ute efter, vad han menade med detta. Och de tänkte: äntligen, här har vi Messias som Sakarja har skrivit om.

Men det är nog inte bara Sakarja som Jesus tänker på när han rider in i Jerusalem. "Hosianna Davids son!" ropade de. Vem var Davids son? Ja, det är ju naturligtvis Messias de tänker på, han som skulle födas i Davids ätt. Men kung Davids biologiske son var ju kung Salomo, och i 1

Kungaboken kan vi läsa om hur det gick till när han blev kung. Efter att ha blivit smord till kung fick han en mulåsnan att rida in på i Jerusalem under folkets jubel. Scenen var alltså väldigt snarlik denna när Jesus rider in. Men en skillnad var att på var sin sida om Salomo gick profeten Natan och prästen Sadok. En trio bestående av en kung, en präst och en profet. Säkert gick associationerna även till denna händelse, men nu är alltså trion reducerad till en. Jesus är inte bara kung, utan även präst och profet, alla tre ämbetena sammanfattas i honom.

I Markusevangeliet så betonas det att Jesus red på en åsna som ännu ingen ridit på, en ungåsna, nästan ett föl. I dagens evangelietext ur Matteus så talas det om två åsnor, ett åsnesto med sitt föl. Vi tar kanske för givet att Jesus satte sig på åsnestoet, men jämför man med de andra evangelierna så framkommer det att det måste ha varit fölet. Åsnestoet följde bara med för att fölet inte skulle ha gått någonstans utan sin mamma.

Som vanligt så tror jag inte att Jesus gjorde något av en slump, det finns naturligtvis en tanke även med detta. Att han sitter på en åsna som ingen tidigare har ridit på betyder att med Jesus börjar något nytt. Han är inte bara en ättling till kung David, Davids son. Han uppgift var inte att återupprätta Davids rike, som de kanske hoppades på som viftade med palmbladen. Hans uppgift var så mycket större än var någon då egentligen vågade tro och hoppas på.

Men Jesus är ändå noga med att knyta an till det som varit, till gamla förbundet, Mose och profeterna. Han har sina rötter väl förankrade i det gamla Israels traditioner. Och just därför kan vi också följa med honom in i framtiden.

Vi blickar ju framåt så här i början av advent, advent som betyder ankomst. Men det är kanske inte alltid med en jublande glädje som vi ser in i framtiden. Framtiden är ju oviss även om vi försöker göra prognoser av olika slag. Men till dig som känner dig osäker över vad framtiden bär med sig talar epistelläsningen idag. Johannes, den siste av Jesus lärjungar, han fick blicka in i framtiden, något som han beskriver i sin Uppenbarelsebok. Nu såg han någon som satt på tronen med en bokrulle i sin högra hand. Denne någon var naturligtvis Gud själv, men vad är boken för en slags bok. Den hade sju sigill vilket för tankarna till ett testamente. Enligt romersk rätt måste ett testamente vara försett med sju vittnes sigill. Förseglingen är ett tecken på att innehållet är hemligt, men innebörden är att Guds frälsningsplan, hans handlande i historien finns upptecknad där. Boken är alltså en framtidsbok.

Framtiden känner vi inte, men den finns i Guds hand. Herren håller boken i sin högra hand. Framtiden kan innehålla mycket av orostider och krig och naturkatastrofer, om sådant vet vi inte. Men Gud har detta i sin hand, han har inte tappat kontrollen.

Johannes grät över att det inte fanns någon som var värdig att öppna boken med dess sju sigill, men så dyker det upp någon som kan göra

detta. Lejonet av Juda stam, skottet från Davids rott. Återigen ser vi hur Jesus knyts till gamla testamentet, det gamla förbundet, det som har varit även om det börjar något nytt med honom, ett nytt förbund.

Kristus kan öppna boken och se i den. Vi får vandra in i framtiden tillsammans med honom och låta honom öppna vår framtid. Han är den som kan öppna dörrar för oss när vi känner oss trängda, som kan visa på en utväg när vi befinner oss i en återvändsgränd. Vi behöver aldrig gå ensamma in i framtiden. Kristus är den som omsluter oss i tiden, han är både före och efter oss. Han är Alfa och Omega, begynnelsen och änden.

Advent är ju en tid när vi blickar framåt, vi väntar på någon som skall komma. Men denne som vi väntar på har alltså redan kommit, och samtidigt så finns han här hos oss. I honom sammanfattas dåtid, nutid och framtid.